

COGITO ERGO SUM

Vannak dolgok amik mindig aktuálisak... (A főszerkesztő)

Gondolkodom, tehát vagyok, mondta Descartes. Én pedig másként gondolkodom, tehát legjobb lenne, ha nem lennék.

Szabadságomat töltöttem Siófokon, és mivel egyébként nincs rá időm, a Postagalambsport utolsó 10 hónapi termését tanulmányoztam, amikor észrevettem, hogy a májusi számban megszólítottam, mint aki képzelt gyorsvona-tából gúnyosan integet a gyalogosoknak. Ha megszólítanak, akkor illik válaszolnom, még akkor is, ha fennáll annak a veszélye, hogy utána csúfondárosan megsimogatják azt a nagy buksi fejemet, és a nyilvánosság előtt figyelmeztetnek, hogy a benne lévő masszával ne próbálják gondolkodást mímelni, mert hiába van nagy hókkadt fejem, az ügyeletes zse-nihez viszonyítva legfeljebb előember lehetek

Ebben az újságban 10 hónapja valakik folya-matos sértegetése folyik. A cikkekben személy szerint nem neveznek meg senkit. Nekem olyan ködszurkálás-szerű ez az egész. Egy biztos, a cikkek indulatosak, irigységet árasztanak és messianisztikus beállítottságúak.

A december óta megjelent cikkekből tudtuk meg itt az alvégen, hogy a magyar postaga-lambsport végveszélyben van, mi meg itt csak röptetgetünk, csak röptetgetünk. Megtudtuk, hogy van vagy 10-12 ember, akik miatt a má-sik 4000 abba akarja hagyni, hacsak ez a 10-12 nem lesz valahogy megrendszabályozva. Aki-nek ugyanis sok galambja van, pláne ha több csapattal versenyez, és még győz is, az elveszi a 4000 kedvét. Na, mármost, ha ezeket megre-gulázzuk, akkor, mindenkinek több lesz a si-kerélménye (dögöljön meg a szomszéd tehene is). A bűnbakképzés fenomenológiája címmel szakcikket lehetne írni erről az okoskodásról. Valahol olvastam nemrég, hogy Belgiumban 100.000 tenyésztő van egy Dunántúl nagyságú területen. Ebből igazán sikeres és nemzetközi-leg ismert 50-100 versenyző. Egyszerűen nem értem, hogyan van kedve a többieknek verse-nyezni. Pedig ezek a nagymenők riválisaik-nál általában jóval több galambot tartanak, és versenyeztetnek, 10-20-szor annyi galambból emelik ki azt a néhányat, amellyel a nagy nem-zeti vagy nemzetközi versenyeket megnyerik.

Az íráskor jelentős része két dologra van "ráízgulva":

a./ Sok galambot röptetők - kevés galambot röptetők ellentéte

b./ Gazdag galambászok - szegény galambászok ellentéte

Nem szép dolog abba a tévhitbe sem bele-ringatni a galambászokat, hogy ma már mindenkinek van jó galambja. Mert ez egyszerűen nem igaz. A jó galamb sajnos mindig nagyon ritka. A "mindenkinek van jó galambja" alap-tételből kiindulva viszont egyre jobban fel le-het tüzelni a hazai galambászt, hogy ő bizony csak azért nem kerületi bajnok, mert a másik sok galambot tart és röptet, Ha ez ilyen egy-

szzerű lenne, akkor Anker nem nevezte volna a postagalambot repülő keresztretjvénynek. A demagógia viszont mindig a dolgok leegy-szerűsítésére és a bűnbakképzésre épít.

A képlet tehát a következő: Te csak azért nem vagy bajnok, mert szegény vagy, mert csak kevés galambot tudsz tartani, és neked a legfőbb ellenségeid a nálad jobb módúak, és főként, akik több galambot tartanak, mint Te. Ez a gondolkodásmód tétlenségre kárho-ztatja a galambászt, mert nem a szorgalmat, kitartást, hozzáértést, tehetséget(!) fogja az eredmények okának tartani, hanem mondva-csinált előnyöket.

A cikkek alapján a magyar postagalambsport mély válságának a következők az okai:

- a régi vezetés
- az, hogy mindenfelé csalnak
- a gazdag galambászok
- azok, akik több csapattal versenyeznek

Ezek közül az utolsó csoport a legveszélye-sebb, akik ellen sürgősen tenni kell valamit.

Mi vidéki sutyerákok meg azt hittük, hogy itten csak átrendeződik a postagalambász tár-sadalom összetétele a következők miatt:

- az egész ország mély gazdasági válságban van
- folyamatosan növekednek a ga-lambtartás és szállítás költségei (takarmány, gyógyszerek!, energia)

- nem csökken számottevően a mun-kanélküliség

- a galambászok között is kialakult egy olyan réteg, akinek megélhetési gondjai vannak, és számukra a továbbiakban időrabló és drága luxus a versenyzés.

Közvetlen környezetemben, ebben az év-ben négyen abba hagyták a versenyzést, min-denki praktikus anyagi okokra hivatkozott (pl.: többet kell dolgozni a megélhetésért), de egyikük sem mondta, hogy azért hagyja abba, mert a kerületben egyre többen kettő vagy több csapattal versenyeznek. Márpedig az újság cikkei sorozatban azt sugallják, hogy ez ma nálunk a legfőbb probléma.

A cikkek írójának sima a tolla, stílusa le-henglerő és ellentmondást nem tűrő. Maga-biztos birtoklója a bölcsek kövének, tanmeséi vannak, pszichológusoktól idéz, ledorongol és megdicsér, intelligencia hányadost (TI) állapít meg, eldönti, hogy ki a galambász és ki nem. Ebből következik, hogy aki ezzel a magasabb rendű elmével vitatkozni mer, az már eleve számolhat a nagy többség megve-tésével és a csúfos szellemi megaláztatással, mivel – majd' elfelejtettem - mindezeket a "kistenyésztőkért", a közért teszi.

Nem jöttem rá például arra sem, hogy ki és mikor bérelt tehervonatokat porhintéshez, és próbálta palástolni azt a tényt, hogy, aki pénzt fektet valamibe, azt azért teszi, mert valamit el akar érni. Vajon mi a probléma

azzal a ténnyel, hogy a pénz befektetésének idején az illető úgy gondolja, hogy a majdani siker arányos lesz a befektetett pénz mennyi-ségével, azt a tényt soha senki nem tagadta. Az is köztudott viszont, hogy a nagy pénzt befektetőknek ebben a sportban elég ritkán sikerül feljutniuk a csúcsra.

Szerencsére mindig távol voltam a hatal-mi torzsalkodásoktól, de az az érzésem, hogy a szenvedélyes kirohanásoknak most is - és mióta a főníciaiak feltalálták szinte mindig - a pénz van a háttérben. A legtermészetesebb, hogy mindenki törekszik arra, hogy a galambá-szatba befektetett tőkéjének (pénz, idő, szaktu-dás stb.) minél nagyobb legyen a hozadéka.

Azok, akik úgy próbálják magukat feltüntet-ni, hogy ők csak a galambok végtelen szerete-te miatt csinálják ezt a sportot nem farizeusok egy kicsit? Tisztán kell látni ugyanis, hogy a postagalambokkal való versenyzés egy eléggé kegyetlen foglalatosság. Aki a galambokkal versenyez, az a saját versenyösztöneit elégti ki, és ennek érdekében ezeket a szerencsétlen állatokat újból és újból hazatérésre kényszeríti. Tudomásul kell venni, hogy az ember az egy olyan élőlény, aki le akar győzni másokat, aki be akarja bizonyítani, hogy ő is tud legjobb lenni valamiben. Aki esetleg azért "szereti" éppen a postagalambokat, Mert az élet egyéb területein nincs sikerélménye, és itt megpró-bálja néha szinte beteges ambícióval bebizo-nyítani, hogy különb, mint mások. Van, aki hozzá van szokva a győzelemhez, és itt sem képes a vereséget elviselni. Másoknak az okoz kielégülést, ha párosítási terveik alapján. tőké-letes versenyzők jönnek a világra. Gondoljunk csak bele, ilyenkor egy kicsit teremtőnek érez-heti magát az ember.

Azt is tudomásul kell venni, hogy a kapita-lizmusban a pénz mozgat mindent. Fogjuk fel tehát a galambászokdást, a versenyzést úgy, mint egy vállalkozást mert, hogy tulajdon-képpen az is. A vállalkozó ahány, annyiféle. Képességek, szorgalom, hozzáértés, intuíció, tőkeerősség stb. szempontjából. Egy kis sza-tócsbolt tulajdonosa nem hiszem, hogy azon gondolkodik, hogyan lehetne esélyegyenlő-sége a legnagyobb, legismertebb áruházak-kal, vagy hogyan tudná lekörözni azokat. A vállalkozások természetete olyan, hogy vagy virágzanak, vagy közepesen fungálnak, eset-leg tönkremennek.

Egyre több köztünk a sikeres, és nyugati mércével is gazdagnak számító vállalkozó (hál'istennek). Ezek győztes típusú emberek, akik - én az ismeretségi körömben legalábbis így tapasztalom - nemcsak a saját győzel-mük érdekében nem sajnálják az átlagem-ber számára csillagászatnak számító anyagi áldozatokat, hanem a környezetükben lévő galambász közösségeket is nagy összegekkel segítik (szállítójármű, díjak, székházépítés stb.) Ha ezek kedvét az új típusú cikkek egy részéből sugárzó indulat - melynek táplálója a sárga irigység - elveszi, akkor fog igazán nagyot veszíteni sportunk.

Mivel a Szövetség a kerületi versenyek megrendezésével kapcsolatban (az agresszív hangvételű cikkek olvastán azt mondom, hogy hál'istennek) anyagi hiányában különösebb pressziót nem tud ránk gyakorolni (nem is ez a feladata), a pénzt illetve más anyagi javakat (pl. szállító jármű) birtoklók fogják nagyrészt eldönteni, hogy mi történjen a kerületben. Az egész társadalomban - tetszik, nem tetszik - bekövetkezett egy olyan polarizálódás, amely vissza nem fordítható, hanem még jó ideig egyre tovább fokozódik. Ez alól nem mentes a postagalambász társadalom sem. Szél ellen pedig nem lehet piros tojást festeni. Hosszú távon az egész magyar postagalambászat jövőjét és útját azok fogják meghatározni, akiknek nagyon sok pénzüik van. Azok lesznek képesek arra, hogy végrehajtsák sportunk korszerűsítését, amelyhez pénz, pénz és pénz kell. A jövő útja minden valószínűség szerint az lesz, hogy nálunk is bevezetésre kerül a belga rendszerű fogadós versenyzés. Akkor látnak majd benne fantáziát olyanok is, akiknek ma még eszükbe sem jutna ezzel foglalkozni. Hiú ábránd olyan álmokat kergetni, hogy ezt a sportot tömegesen olyan emberek fogják üzni, akiknek jövedelme a létminimum körül mozog.

Persze az elolvasott cikkek nyomán megfogalmazódik bennem egy másik vízió is. Be lehetne vezetni, hogy egy-egy tenyésztő csak 2-3 galambbal versenyezzen. Benevezni sem lehetne 20-30 db-nál többet. Aztán néhány katasztrófa út után a "kistenyésztők" be is fejezhetnék arra az évre a versenyést. Ki lehetne küszöbölni a sok galamb felgyűrésének anyagi hátrányait is, ha kézben való bírálattal eldöntենék, hogy melyik a jó galamb. Ehhez csak meg kellene kérni azt a néhány istenáldotta szakembert ("igazi galambászt") aki ennek a tudásnak birtokában van, hogy állandóan járja az országot, és jó pénzért röptetés nélkül selejtezze az állományokat. Ezen intézkedések hatására aztán nem hagynák abba a "kistenyésztők" a versenyést, sőt intenzív szaporodásnak indulna a postagalambászok tábora. Azután kötelezni kellene mindenkit, hogy aki közénk belép, szeresse a többieket, ne legyen rá irigy, ne intrikáljon a sporttársa háta mögött, örüljön, hogyha legyőzik a versenyeken.

Vajon miért a belgákhoz megy mindenki galambért? Legfőképpen azért, mert a számunkra elképzelhetetlenül sok galamb felgyűrése következtében, ott "képződik" a legtöbb különleges képességű plusz variáns.

Ebből következne logikusan, hogy Magyarországon gördítsünk minél több akadályt a sok galambot tartók, és ezeket röptetéssel szelektálni akarók elé? Szerintem, hogy ki mennyi galambot tart, és mennyit költ rájuk az magánügy. A legnagyobb belgák túlnyomó többsége is bődületes mennyiségű galambból válogatja ki azt a néhány világsztárt. Mi magyarok viszont próbáljunk meg 30-40 galambból álló tenyésztünkől világklasszicsokat kitermelni. Mindezt csak azért, mert valakiknek csípi a szemét, hogy egy-egy te-

nyésztőnek kiugró eredményei vannak. Ez engem félelmetesen emlékeztet a régi jó bolsevik egyenlősdiere.

A valós élet azt mutatja, hogy ebben a sportban is azok tudnak különleges produkciót prezentálni, akik hosszú ideig erős akarattal tudnak egy célra koncentrálni, rendelkeznek a tenyésztéshez és versenyzéshez szükséges érzékkel, anyagiakban is tudnak rá áldozni és nem utolsó sorban van valamennyi szerencsésük. Sokan belátták már, hogy hiába a sok pénz, a vagyonokért megvásárolt galambok, a csodadúc, az eredmények nem jönnek automatikusan. Ezek az emberek egy idő után azt szokták mondani, hogy őket tulajdonképpen a versenyzés nem is érdekli, ők csak a tenyésztéssel foglalkoznak. Hát nem mondom, ez az út sokkal kényelmesebb és kifizetődőbb, mert a legtöbb galambász az igazán nagy pénzeket Magyarországon az ilyen tenyészetekben hagyja csodálatos származási lapokért. Mire rájön, hogy a származás az csak egy dolog, már elment az életéből 5-10 év.

Ne azon gondolkozzanak tehát a reformerek, hogyan lehetne a jó versenyzőket eredményeik elérésében gátolni, hanem azon, hogy vegyük át a belgáktól azokat a fogadási szisztémákat, amelyekkel egy-egy tenyésztő komoly összegeket tud nyerni, akkor is, ha csak 2-3 jó galambja van. Annak ellenére, hogy az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy azokat a kupákat, amelyeknél egy galambot előre kell megnevezni, a másik kettő pedig befutó, általában olyanok nyerik, akik egyébként is az élben szoktak végezni.

Ez a hobbi, melynek lényege a verseny, tehát mások legyőzése, olyan távol áll az egyenlősdiétől, mint Makó Jeruzsálemtől. Az esélyek sohasem lesznek egyenlőek, az embereket a mai világban az esélyegyenlőség ígérgetésével hülyíteni enyhén szólva nem tisztességes.

Nyugaton soha nem volt divat szégyellni, hogyha valaki azzal, amihez jobban értett, mint a többiek, nagyon sok pénzt keresett. Nem tudom, hogy ki milyen szekértáborba tartozik (nem is érdekel), de nekem enyhén szólva furcsa, ha ugyanabban az újságban a Terecké-ről szóló cikkben arról olvasok, hogy milyen hatalmas összegeket adott egy-egy galambért (és természetesen, hogy mennyit nyert). Egy másik cikkben pedig arról próbálnak gólykódni, hogy a gazdag és szegény postagalambász között az ellentét kibékíthetetlen, összeborulásról vagy kompromisszumról szó sem lehet, mert egyiknél a pénz, a másíknál a galamb a lényeges.

Bár nem vagyok gazdag, sőt esélyem sincs rá, hogy az legyenek, egyre jobban szégyellem magam, hogy az elmúlt években az összes megtakarított pénzem elhordtam híres versenyzőkhöz vásárlás céljából, szégyellem, hogy sok galamb közül próbáltam kiválogatni röptetéssel a jókat (kézből nem tudom, mert nem vagyok galambász és nem értek hozzá). Mostanában már azt szégyellem legjobban, hogy több csapatfal versenyeztem, és ezzel

hátrányos helyzetbe hoztam másokat, sőt - horribile dictu - még esetleg a kedvét is elvettem valakiknek. Szolgáljon mentségemre, hogy a nagy belgákat tekintettem példaképemnek, akik hasonló módon cselekszenek. Ugyanis, ha az ember nézegeti egy holland, belga vagy német világsztár utankénti eredményeit, és azt tapasztalja, hogy az illető nem 2-3, hanem 20-40 galambot helyez utanként, akkor önként adódik a kérdés: vajon ezek hogyan korlátozzák az ottani közellenségeket, nehogy kedvét szegjék az átlag versenyzőnek.

Nekem mindig gyanús, amikor Grál-lovagok messianisztikus módon védik a kisemberek érdekeit. Vajon nem azon csoport érdekei húzódnak meg a háttérben, akik nem eredményekkel, hanem valami más módon bizonygatják, hogy ennek a szakmának ők a felkent papjai. A szentek, a közösségért magukat feláldozók bennem általában vegyes érzéseket váltanak ki. Mert vannak azért előnyei (gyakori szereplésből adódó ismertség, dotált külföldi utazások, külföldön ajándékba kapott galambok) is a pozíciónak, melyből egy szűk kör elég szépen profitál.

Végezetül az, hogy ki a kis tenyésztő, szintén megérdemelne egy misét. Ismerek ugyanis szép számmal olyan galambászokat, akiknél a galamblétszám folyamatosan 3-400 között mozog, és a középmezőnynél előbbre még nem jutottak. Olyanokat is tudnék sorolni, akik 50-80 galambnál többet nem telettetnek át, mégis többször voltak kerületi bajnokok, és szinte mindig az első 10-ben végeznek. A kérdésem az, hogy melyik csoportot kell a "kistenyésztők" közé sorolni?

Véleményem szerint a történet nem erről, hanem a pénzről szól. Arról, hogy érdekcsoportok feszülnek egymásnak, amelyek minél nagyobb szeletet akarnak kihalászni a hazai piacból. Egyik oldalon áll a "szak-értők" csoportja, akik hatalmas elméleti tudással vannak felvértezve, csak ezt valahogy a gyakorlatban nem sikerül igazán realizálni. A másik oldalon pedig azok, akik szakértelmüket nem tudják, vagy nem is akarják különösebben a világ tudomására hozni. Ők egyszerűen csak megnyerik a bajnokságokat. A pénz oroszlánrésze azonban nem ezekhez, hanem a belga gyűrűk tulajdonosaihoz vándorol.

Az előtt a jelenség előtt viszont értetlenül állok, hogy amikor valaki bajnok lesz, gögössé, kivagyí viselkedésűvé válik. Azt hiszi magáról, hogy különb lett, mint a többi ember. Ez két dolog miatt szánalmas és egyben nevetséges. Az egyik az, hogy nagyon ritka esetben sikerül a bajnokságot a következő évben megvédeni, vagy pláne 3-5-ször megtartani, és utána a vert bajnokkal a többiek hasonlóképpen bánnak. A másik dolog pedig az, hogy hobbinkat a társadalom egésze szinte egyáltalán nem is ismeri, vagy aki ismeri az is legfeljebb egzotikus hóbortnak tartja. Summa summarum, lehet valaki akár tízszeres kerületi bajnok, ennek a társadalmi elismertsége a nullával egyenlő.

Makó, 1995. 10.01.

Dr. Elefánti György
P-07 PGSE